Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (laajennettu neljäs jaosto)

9 päivänä maaliskuuta 2022*

Kumoamiskanne – Edustajana käytetään asianajajaa, joka ei ole kantajasta riippumaton ulkopuolinen – Tutkimatta jättäminen

Asiassa T-727/20,

Nigar Kirimova, kotipaikka München (Saksa), edustajinaan asianajajat A. Parassina ja A. García López,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO), asiamiehinään G. Predonzani ja A. Söder,

vastaajana,

jossa on kyse kanteesta, joka on nostettu SEUT 263 artiklan nojalla ja jossa vaaditaan kumoamaan EUIPO:n toimitusjohtajan 30.9.2020 tekemä päätös hylätä kantajan hakemus siitä, että hänelle myönnettäisiin poikkeus vaatimuksesta, jonka mukaan vain Euroopan talousalueen (ETA) jonkin jäsenvaltion kansalainen voidaan merkitä tämän viraston pitämään hyväksyttyjen edustajien luetteloon,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja S. Gervasoni sekä tuomarit L. Madise, P. Nihoul, R. Frendo (esittelevä tuomari) ja J. Martín y Pérez de Nanclares,

kirjaaja: E. Coulon,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

määräyksen

Riidan tausta

1 Kantaja Nigar Kirimova työskenteli tosiseikkojen tapahtuma-aikana juristina Brandstock Legal Rechtsanwaltgesellschaft mbH -nimisessä asianajotoimistossa (jäljempänä Brandstock Legal). Hän esitti Euroopan unionin teollisuusoikeuksien virastolle (EUIPO) 10.10.2019 hakemuksen siitä, että hänet merkittäisiin kyseisen viraston pitämään hyväksyttyjen edustajien luetteloon Euroopan unionin tavaramerkistä 14.6.2017 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 2017/1001 (EUVL 2017, L 154, s. 1) 120 artiklan mukaisesti. Koska hän on Azerbaidžanin kansalainen, hän haki samanaikaisesti kyseisen artiklan 4 kohdan b alakohdan nojalla poikkeusta vaatimuksesta, jonka nojalla hänen olisi pitänyt olla Euroopan talousalueen (ETA) jonkin sopimusvaltion kansalainen kyseisen asetuksen 120 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti (jäljempänä kansalaisuutta koskeva vaatimus).

2 EUIPO ilmoitti 30.1.2020 päivätyllä kirjeellä kantajalle, että hänen poikkeusta koskeva hakemuksensa oli jätettävä tutkimatta, koska sille ei ollut esitetty vaadittavia todisteita.

3 Kantaja esitti 9. ja 13.3.2020 huomautuksensa vastauksena 30.1.2020 päivättyyn kirjeeseen.

4 EUIPO:n toimitusjohtaja hylkäsi 30.9.2020 kantajan esittämän hakemuksen siitä, että kansalaisuutta koskevasta vaatimuksesta tehtäisiin poikkeus (jäljempänä riidanalainen päätös).

Menettely ja asianosaisten vaatimukset

5 Kantaja nosti nyt käsiteltävän kanteen kirjelmällä, jonka oli allekirjoittanut asianajotoimiston Brandstock Legal osakkaana oleva asianajaja ja joka jätettiin unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 7.12.2020.

6 Unionin yleisen tuomioistuin kehotti työjärjestyksensä 89 artiklassa määrättynä prosessinjohtotoimena kantajaa ilmoittamaan kaikki työsuhteet, joita hänellä saattaisi olla asianajajansa kanssa. Kantaja vastasi tähän kehotukseen 20.1.2021.

7 EUIPO jätti vastineensa 21.4.2021.

8 Kantaja jätti vastauskirjelmänsä 7.6.2021 ja EUIPO oman vastauskirjelmänsä 23.7.2021.

9 Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti päätti 21.9.2021 tekemällään päätöksellä työjärjestyksen 27 artiklan 3 kohdan nojalla nimetä nyt käsiteltävään asiaan uuden esittelevän tuomarin käyttääkseen unionin yleisen tuomioistuimen päätöksentekoresursseja parhaalla mahdollisella tavalla ja siten hyvän oikeushallinnon nimissä.

10 Unionin yleinen tuomioistuin päätti unionin yleisen tuomioistuimen neljännen jaoston esityksestä työjärjestyksen 28 artiklan nojalla siirtää asian laajennetulle ratkaisukokoonpanolle.

11 Kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

– kumoamaan riidanalaisen päätöksen

– muuttamaan riidanalaista päätöstä siten, että hänelle myönnetään poikkeus kansalaisuutta koskevasta vaatimuksesta asetuksen 2017/1001 120 artiklan 4 kohdan b alakohdan perusteella

– muuttamaan riidanalaista päätöstä siten, että EUIPO määrätään merkitsemään hänet hyväksyttyjen edustajien luetteloon asetuksen 2017/1001 120 artiklan mukaisesti ja

– velvoittamaan EUIPO:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

12 EUIPO vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

– hylkäämään kanteen ja

– velvoittamaan kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

13 EUIPO ei esitä oikeudenkäyntiväitettä erillisellä asiakirjalla työjärjestyksen 130 artiklan 1 kohdan nojalla, mutta väittää, että kanteen tutkimisedellytykset eivät täyty.

14 EUIPO väittää, että Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan kolmannen kohdan nojalla asianosainen ei saa edustaa itse itseään, vaan hänen on turvauduttava asianajajan palveluihin, ja oikeuskäytännöstä ilmenee, että tässä määräyksessä tarkoitettu asianajaja on ulkopuolinen, joka on organisatorisesti, hierarkkisesti ja toiminnallisesti riippumaton asianosaisesta, jota hän edustaa tuomioistuimessa. Asianajaja, joka nosti kanteen kantajan nimissä, oli kanteen nostamispäivänä asianajajana samassa asianajotoimistossa kuin kantaja, hän toimi kantajan esihenkilönä, eikä hän siis täyttänyt edellytystä, jonka mukaan hänen olisi pitänyt olla ulkopuolinen riippumaton henkilö. Kannetta rasittaa siten virhe, joka ei ole korjattavissa, ja se on siis jätettävä tällä perusteella tutkimatta.

15 Unionin yleinen tuomioistuin voi työjärjestyksen 129 artiklan nojalla omasta aloitteestaan esittelevän tuomarin ehdotuksesta ja varsinaisia asianosaisia kuultuaan milloin tahansa ratkaista perustellulla määräyksellä ehdotonta prosessinedellytystä koskevan kysymyksen. Tässä tapauksessa unionin yleinen tuomioistuin arvioi, että sillä on asiakirja-aineiston perusteella riittävät tiedot, joten se päättää ratkaista asian perustellulla määräyksellä jatkamatta oikeudenkäyntiä.

16 On muistettava, että Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan kolmannessa kohdassa, jota sovelletaan unionin yleiseen tuomioistuimeen kyseisen perussäännön 53 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla, määrätään, että muiden asianosaisten kuin Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja toimielinten, ETA-sopimuksen sopimuspuolten ja kyseisessä sopimuksessa tarkoitetun Euroopan vapaakauppajärjestön valvontaviranomaisen edustajan on oltava asianajaja. Neljännessä kohdassa täsmennetään, että vain asianajaja, jolla on oikeus esiintyä jonkin jäsenvaltion tai jonkin Euroopan talousalueesta tehdyn sopimuksen sopimuspuolena olevan valtion tuomioistuimessa, voi edustaa tai avustaa jotain asianosaista unionin tuomioistuimissa.

17 Asianajajan käsitteestä on huomautettava, että koska Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan kolmannessa kohdassa ei viitata jäsenvaltioiden kansalliseen oikeuteen, kyseistä käsitettä on tulkittava koko unionissa itsenäisesti ja yhdenmukaisesti ja tässä tulkinnassa

on otettava huomioon paitsi kyseisen säännöksen sanamuoto, myös sen asiayhteys ja päämäärä (ks. tuomio 4.2.2020, Uniwersytet Wrocławski ja Puola v. REA, C-515/17 P ja C-561/17 P, EU:C:2020:73, 57 kohta oikeustapausviittauksineen).

18 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan kolmannen kohdan sanamuodosta käy ilmi, että tässä määräyksessä tarkoitetun asianosaisen on nostaessaan kanteen unionin yleisessä tuomioistuimessa turvauduttava asian ajamisessa kolmannen osapuolen palveluihin (ks. vastaavasti tuomio 4.2.2020, Uniwersytet Wrocławski ja Puola v. REA, C-515/17 P ja C-561/17 P, EU:C:2020:73, 58 kohta oikeustapausviittauksineen).

19 Vaatimuksella, jonka mukaan ulkopuolisen on huolehdittava laillisesta edustuksesta, tarkoitetaan asianajajan tehtävää, jota harjoitetaan hyvän oikeudenhoidon etua palvellen ja joka perustuu erityisesti toimeksiantajan etujen suojelemiseen ja puolustamiseen parhaalla mahdollisella tavalla, täysin riippumattomasti ja lakia ja ammatillisia ja ammattieettisiä sääntöjä noudattaen (ks. vastaavasti tuomio 4.2.2020, Uniwersytet Wrocławski ja Puola v. REA, C-515/17 P ja C-561/17 P, EU:C:2020:73, 61 ja 62 kohta oikeustapausviittauksineen).

20 Asianajajan riippumattomuutta koskevaa kysymystä on arvioitava myös suhteessa jokaiselle kuuluvaan tehokasta oikeussuojaa tuomioistuimessa koskevaan oikeuteen ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklan ensimmäisessä ja toisessa kohdassa taattuun oikeuteen saada neuvoja sekä antaa toisen henkilön puolustaa ja edustaa itseään (ks. vastaavasti julkisasiamies Bobekin ratkaisuehdotus Uniwersytet Wrocławski ja Puola v. REA, C-515/17 P ja C-561/17 P, EU:C:2019:774, 78 ja 104 kohta). Tässä yhteydessä on otettava huomioon, että edustaminen tuomioistuimessa edellyttää luottamuksellista suhdetta, joka perustuu henkilökohtaiseen valintaan ja sopimusvapauteen, koska asiakas voi vapaasti valita asianajajansa ja asianajaja on lähtökohtaisesti vapaa valitsemaan asiakkaansa (ks. vastaavasti julkisasiamies Bobekin ratkaisuehdotus Uniwersytet Wrocławski ja Puola v. REA, C-515/17 P ja C-561/17 P, EU:C:2019:774, 111 kohta).

21 Kun otetaan huomioon asianajajan tehtävä hänen toimeksiantajansa etujen tehokkaan oikeussuojan takaamisessa (ks. edellä 19 kohta) ja perusoikeuskirjan 47 artikla, minkä tahansa asianajajan ja hänen asiakkaansa väliseen suhteeseen puuttumisen olisi perustuttava vakaviin syihin, joista ilmenee selkeä ja välttämätön tarve ”suojella kantajaa asianajajaltaan” (julkisasiamies Bobekin ratkaisuehdotus Uniwersytet Wrocławski ja Puola v. REA, C-515/17 P ja C-561/17 P, EU:C:2019:774, 111 kohta). Kuten unionin tuomioistuin on todennut, asianajajan riippumattomuutta koskevaa velvollisuutta ei näin ollen ole ymmärrettävä siten, ettei asianajajalla saisi olla asiakkaaseensa mitään siteitä, vaan siten, ettei hänellä saa olla asiakkaaseensa siteitä, jotka selvästi haittaavat hänen kykyään täyttää puolustamistehtävänsä palvellen asiakkaansa etuja parhaalla mahdollisella tavalla (tuomio 4.2.2020, Uniwersytet Wrocławski ja Puola v. REA, C-515/17 P ja C-561/17 P, EU:C:2020:73, 64 ja 67 kohta).

22 Koska Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan kolmannen kohdan, siihen perustuvan oikeuskäytännön ja perusoikeuskirjan 47 artiklan mukaan unionin tuomioistuinten mahdollisuus jättää kanteet tutkimatta tutkimisedellytysten puuttumisen vuoksi rajoittuu vain tapauksiin, joissa asianajaja ei selvästi ole riippumaton, tästä seuraa vastakohtaispäätelmänä, että toimivalta ratkaista kaikki muut vaikeudet, joita aiheutuu eturistiriidoista tai etuja koskevasta epäselvyydestä, kuuluu lähtökohtaisesti kansallisille viranomaisille, joilla on tätä koskeva toimivalta, erityisesti niille, joilla on ammattieettinen ja kurinpidollinen toimivalta, ja unionin tuomioistuin voi puuttua asiaan vain poikkeustapauksissa.

23 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan poikkeuksia on tulkittava suppeasti, jotta yleisiä sääntöjä ei tehtäisi sisällyksettömiksi (ks. tuomio 22.4.2010, komissio v. Yhdistynyt kuningaskunta, C-346/08, EU:C:2010:213, 39 kohta oikeustapausviittauksineen).

24 Tästä seuraa, että tapauksien, joissa asianajaja on jäävi edustamaan toimeksiantajaansa, pitäisi olla luonteeltaan sellaisia ja sen asteisia, että on ilmeistä, että asianajajalla, vaikka hän olisikin muodollisesti kolmas osapuoli kantajaan nähden, on joko riita-asian kohteeseen tai johonkin asianosaisista taloudellisia tai henkilökohtaisia siteitä, joiden perusteella voidaan kohtuudella epäillä hänen todellista riippumattomuuttaan (julkisasiamies Bobekin ratkaisuehdotus Uniwersytet Wrocławski ja Puola v. REA, C-515/17 P ja C-561/17 P, EU:C:2019:774, 137 kohta). Näiden siteiden on toisin sanoen oltava vakavia perusteita, joiden nojalla on katsottava, että asianajaja ei ole riittävän erillään suojellakseen ja puolustaakseen asiakkaansa etuja parhaalla mahdollisella tavalla (ks. vastaavasti tuomio 4.2.2020, Uniwersytet Wrocławski ja Puola v. REA, C-515/17 P ja C-561/17 P, EU:C:2020:73, 61 ja 62 kohta).

25 Tässä yhteydessä varmistettaessa, että asianajaja on tosiasiallisesti riippumaton ulkopuolinen, on otettava huomioon ammatillinen toimintaympäristö, jossa asia esitettiin unionin tuomioistuimessa (ks. vastaavasti tuomio 6.9.2012, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej ja Puola v. komissio, C-422/11 P ja C-423/11 P, EU:C:2012:553, 25 kohta).

26 Siten se, että kantajaa edustaa henkilö, joka on tämän työntekijä tai joka on tästä taloudellisesti riippuvainen, ei voi täyttää vaatimusta, jonka mukaan edustajan on oltava riippumaton ulkopuolinen (määräys 5.9.2013, ClientEarth v. neuvosto, C-573/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:564, 13 kohta).

27 Kuitenkin asianajajan riippumattomuutta koskevan vaatimuksen noudattamatta jättäminen voidaan todeta monissa muissa tosiasiallisissa tilanteissa, joita on siten arvioitava tapauskohtaisesti (ks. vastaavasti määräys 20.11.2017, BikeWorld v. komissio, T-702/15, EU:T:2017:834, 35 kohta ja julkisasiamies Bobekin ratkaisuehdotus Uniwersytet Wrocławski ja Puola v. REA, C-515/17 P ja C-561/17 P, EU:C:2019:774, 64 kohta).

28 Unionin tuomioistuin on tosin todennut, että pelkkä side, joka perustui opetusvelvoitetta koskevaan yksityisoikeudelliseen sopimukseen, oli riittämätön syy evätä kyseiseltä opettajalta oikeus edustaa yliopistoaan asianajajana (tuomio 4.2.2020, Uniwersytet Wrocławski ja Puola v. REA, C-515/17 P ja C-561/17 P, EU:C:2020:73, 66–68 kohta). Riita koski kuitenkin sitä, että oli irtisanottu kyseisessä tapauksessa kantajana olleen yliopiston ja tutkimuksen toimeenpanoviraston (REA) välinen sopimus, joka liittyi Cossar-tutkimushankkeen (Cooperative Spectrum Sensing Algorithms for Cognitive Radio Networks) tukemiseen, eikä hanke koskenut millään tavoin sen edustajan ammatillista toimintaympäristöä, koska hän ainoastaan opetti kansainvälistä yksityisoikeutta. Toisin sanoen riita ei liittynyt millään tavoin asianajajan työhön hänen toimeksiantajansa palveluksessa.

29 Unionin tuomioistuin, joka selvensi huomioon otettavien tapausten moninaisuutta, sitä vastoin katsoi, että asianajaja, jolla on merkittävää hallinnollista toimivaltaa edustamassaan oikeushenkilössä tai jolla on siinä ylemmän johdon tehtäviä, ei ole riittävän riippumaton tästä (ks. vastaavasti määräys 29.9.2010, EREF v. komissio, C-74/10 P ja C-75/10 P, ei julkaistu, EU:C:2010:557, 50 ja 51 kohta ja määräys 6.4.2017, PITEE v. komissio, C-464/16 P, ei julkaistu, EU:C:2017:291, 25 kohta).

30 Unionin yleinen tuomioistuin on niin ikään katsonut, että se, että asianajaja omisti 10 prosenttia kantajana olleen yhtiön pääomasta, esti asianajajaa täyttämästä edellytystä, jonka mukaan hänen oli oltava riippumaton ulkopuolinen kantajaan nähden (määräys 20.11.2017, BikeWorld v. komissio, T-702/15, EU:T:2017:834, 37, 38, 40 ja 41 kohta; julkisasiamies Bobekin ratkaisuehdotus Uniwersytet Wrocławski ja Puola v. REA, C-515/17 P ja C-561/17 P, EU:C:2019:774, 43 kohta), vaikka niiden välillä ei ollut mitään työsopimukseen perustuvaa alistussuhdetta.

31 Unionin tuomioistuin on samoin todennut, että asianajajat, jotka ovat palvelussuhteessa mutta joiden työnantajana ei ole asianosainen, jota he edustivat, vaan yksikkö, johon tämä oli sidoksissa, eivät täyttäneet riippumattomuutta koskevaa vaatimusta, koska vaikka nämä kaksi yksikköä olivat muodollisesti erillisiä, niiden intressit olivat pääosin samat (tuomio 6.9.2012, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej ja Puola v. komissio, C-422/11 P ja C-423/11 P, EU:C:2012:553, 25 kohta).

32 Tässä tapauksessa asiakirja-aineistosta ilmenee, että kantajalla oli kanteen jättämispäivänä juristin toimi Brandstock Legal -nimisessä asianajotoimistossa ja että kanteen allekirjoittanut asianajaja Parassina oli asianajajana samassa asianajotoimistossa. Kantaja kuului tarkemmin sanoen jopa sen johtoryhmään ja oli sen osakkaana.

33 Tästä seuraa, että kantajalla ja hänen asianajajallaan oli erityisen läheiset ammatilliset suhteet.

34 Ei siis voida luottaa päinvastaisiin väitteisiin, joita kantaja on esittänyt vastatessaan edellä 6 kohdassa tarkoitettuun prosessinjohtotoimeen eli sen jälkeen kun hänen huomionsa oli kiinnitetty ongelmaan, jonka hänen edustajansa saattoi aiheuttaa, ja joiden mukaan hänen asianajajansa ja hänen välillään ei ollut minkäänlaista organisatorista tai toiminnallista riippuvuussuhdetta, koska heidän välisensä suhde oli horisontaalinen eikä vertikaalinen ja koska he jopa kuuluivat kahteen erilliseen organisaatiorakenteeseen.

35 Koska lisäksi kantajan ja Parassinan väliset suhteet olivat erityisen läheiset sen vuoksi, että nyt käsiteltävä asia koskee suoraan kantajan ammattia eli ammattia, jota hän harjoitti kanteen jättämispäivänä samassa asianajotoimistossa kuin Parassina ja hänen johdollaan. Kanteen kohteena on näet poikkeuksen epääminen kantajalta, ilman että tämä voisi saada hyväksyntää luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden edustajana EUIPO:ssa. Hänen työnsä Brandstock Legalissa ja Parassinan johtamassa yksikössä sisälsi nimenomaan teollis- ja tekijänoikeusasioiden käsittelyä.

36 Tässä yhteydessä on myös korostettava, että kantaja on lähettänyt hakemuksensa tulla merkityksi EUIPO:ssa hyväksyttyjen edustajien luetteloon ja hakemuksensa saada poikkeuksen kansalaisuutta koskevasta vaatimuksesta työnantajansa telekopiolaitteella ja että vaikka hän ilmoittaa näissä molemmissa hakemuksissaan yksityiset posti- ja sähköpostiosoitteet, hän on maininnut myös työssä käyttämänsä sähköpostiosoitteen. Kantaja on lähettänyt myös huomautuksensa vastatessaan 30.1.2020, 9.3.2020 ja 13.3.2020 päivättyihin kirjeisiin samalla telekopiolaitteella.

37 Asiakirja-aineistosta ja oikeudenkäyntikirjelmistä ilmenee niin ikään, että Brandstock Legal viittasi yleisesti ja Parassina erityisesti useaan kertaan siihen, että niillä oli intressi siihen, että kantaja esittäisi hakemuksensa EUIPO:lle ja että riita ratkaistaisiin.

38 Ensinnäkin 6.3.2020 päivätty suosituskirje, jonka oli allekirjoittanut kantajan asianajaja Brandstock Legalin kirjepaperille ja sen nimissä, oli laadittu EUIPO:ssa käytävää menettelyä varten 9.3.2020 esitetyn uudelleenkäsittelyhakemuksen tueksi, ja esitettiin tämän hakemuksen liitteenä. Kantajan asianajaja korosti kyseisessä kirjeessä merkittävää panosta, jonka viimeksi mainittu antoi asianajotoimiston työhön, ja totesi lopuksi, että ”olisimme erittäin kiitollisia, jos [hänet] hyväksyttäisiin edustajaksi” EUIPO:n toimesta.

39 Toiseksi, kuten EUIPO huomauttaa, kanteessa mainitaan, että Brandstock Legal, jonka toiminta keskittyy kantajan mukaan yksinomaan tavaramerkkeihin ja teollis- ja tekijänoikeuksiin, ”vastaa kaikista kuluista, joita aiheutuu [hänen] merkitsemisestään [tavaramerkkejä koskevaan] irlantilaiseen rekisteriin, sillä on myös [asianajotoimiston] etujen mukaista, että kantajan muodollinen pätevyys vastaa asianmukaisesti hänen työnsä sisältöä”.

40 Kolmanneksi kannekirjelmässä todetaan, että ”kantajaa edustaa Parassina itse, sillä hän tietää esihenkilönä paremmin kuin kukaan, että kantaja on erittäin pätevä”. Kannekirjelmässä kuvataan tätä seikkaa täsmentämällä, että ”tarjouskilpailuissa Brandstock [Legalin] yksikkö toimittaa uusia asiakkaita saadakseen ’organisaatiokaavioita’, joissa esitellään tiimi, jonka tehtävänä on hoitaa toimeksiantoja, ja joissa kantaja esitellään yhtenä tiimin pisimpään palvelleista ja kokeneimmista jäsenistä, joiden tehtävänä on markkinoida [asianajotoimistoa]”.

41 Neljänneksi kannekirjelmässä viitataan siihen, että ”kantajan tehtäväksi oli annettu [erään] asiakkaan erityinen toimeksianto – – tämän esittämän pyynnön ja toimeksiannon laajuuden vuoksi ja siitä syystä, että asiakas oli Brandstock Legalille erityisen tärkeä, koska hän on yksi parhaista ja pätevimmistä asianajotoimiston työntekijöistä”.

42 Viidenneksi kantaja korostaa nimenomaisesti, että ”kantajan merkitseminen EUIPO:n hyväksyttyjen edustajien luetteloon on – – tärkeää [asianajotoimistolle] ja tiimille”, joten ”riidanalaisesta päätöksestä aiheutuu vahinkoa paitsi kantajalle, myös [kyseiselle asianajotoimistolle]”.

43 Yhtäältä näistä seikoista ilmenee selvästi, että asianajotoimisto Brandstock Legalilla, jossa Parassina johti yhtä yksikköä, oli kanteen jättämispäivänä välitön intressi riidan ratkaisemiseen. Toisaalta niistä ilmenee niin ikään, että ei voida luottaa vastauskirjelmään sisältyviin kantajan väitteisiin, joiden mukaan Parassina edusti häntä yksinomaan ystävänä ja että Brandstock Legalilla ei ollut erityistä intressiä siihen, että hänet merkittäisiin tavaramerkkiedustajaksi.

44 Kantaja tosin väittää, että ei ollut hänen työnsä säilyttämiseksi tarpeen, että EUIPO merkitsisi hänet hyväksyttyjen edustajien luetteloon.

45 Kun otetaan kuitenkin yhtäältä huomioon nyt käsiteltävään asiaan liittyvä ammatillinen toimintaympäristö eli kantajan, hänen edustajansa ja Brandstock Legalin läheiset suhteet ja toisaalta osapuolten taloudellisten intressien perustavanlaatuinen ja nimenomainen yhteneväisyys, Parassina ei selvästikään ollut kanteen nostamispäivänä riittävän riippumaton kyetäkseen suojelemaan ja puolustamaan parhaalla mahdollisella tavalla asiakkaansa etuja, ja hän oli siis tilanteessa, joka heikensi ilmeisellä tavalla hänen kykyään hoitaa tämä tehtävä (ks. edellä 19, 21 ja 24 kohta).

46 On näin ollen katsottava, että Parassinaa ei voitu pitää riippumattomana ulkopuolisena ja että hän ei näin ollen voinut esiintyä Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan kolmannessa kohdassa tarkoitettuna riippumattomana ulkopuolisena ”asianajajana”.

47 Myös erityinen side, joka yhdisti Brandstock Legalin ja Parassinan kantajaan ja jonka vuoksi niillä oli erityinen intressi riidassa, on tosin katkennut kanteen nostamisen jälkeen, koska viimeksi mainittu on päättänyt jatkaa uraansa tavaramerkkineuvonantajana kansainvälisen yhtiön saksalaisessa toimipaikassa ja kantajaa avustaa lisäksi nykyään toinen asianajaja, joka ei työskentele Brandstock Legal -asianajotoimistossa. On kuitenkin muistutettava yhtäältä, että kanteen tutkimisedellytysten täyttymistä arvioidaan kanteen nostamishetkellä vallinneeseen tilanteeseen nähden (ks. määräys 16.1.2020, Hemp Foods Australia v. EUIPO – Cabrejos (Sativa), T-128/19, ei julkaistu, EU:T:2020:3, 20 kohta oikeustapausviittauksineen), ja toisaalta, että vaatimus, jonka mukaan allekirjoittajan on oltava asianajaja, jolla on valtuudet harjoittaa ammattiaan jäsenvaltion tai jonkin muun ETA-sopimuksen sopimusvaltion tuomioistuimessa, on olennainen muotovaatimus, joka ei työjärjestyksen 78 artiklan 6 kohdan nojalla kuulu vaatimuksiin, jotka voidaan korjata kanteen nostamiselle asetetun määräajan päättymisen jälkeen (ks. analogisesti määräys 5.9.2013, ClientEarth v. neuvosto, C-573/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:564, 22 ja 23 kohta ja määräys 17.7.2014, Brown Brothers Harriman v. SMHV, C-101/14 P, ei julkaistu, EU:C:2014:2115, 21 kohta).

48 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että kanne on jätettävä tutkimatta.

Oikeudenkäyntikulut

49 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan nojalla asianosainen, joka häviää asian, on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

50 Koska kantaja on hävinnyt asian tässä tapauksessa, hänen on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan ja hänet on velvoitettava korvaamaan EUIPO:n kulut tämän vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu neljäs jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Kanne jätetään tutkimatta.

2) Nigar Kirimova vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, minkä lisäksi hänet velvoitetaan korvaamaan Euroopan unionin teollisoikeuksien viraston (EUIPO) oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 9 päivänä maaliskuuta 2022.

E. Coulon
kirjaaja

S. Gervasoni
jaoston puheenjohtaja